

Yılmaz Odabaşı

ŞİİR

2.basım

her ömür kendi gençliğinden vurulur

1990 Cahit Sıtkı Tarancı Şiir Ödülü
1992 Petrol-İş Sendikası Şiir Ödülü

DORUK

YILMAZ ODABAŞI'NIN DAHA ÖNCE YAYIMLANMIŞ ŞİİR KİTAPLARI

- YURTSUZ ŞİİRLER (1987)
- REŞO, TALAN İKLİMİ (1987)
- AYNI GÖĞÜN EZGİSİ (1988)
- FERİDE (1990)
- HER ÖMÜR KENDİ GENÇLİĞİNDEN VURULUR (1992)
- GÜNLERİN ÇARMIHINDA (1994)
- CEHENNEM BİLETİ (1995)

ŞİİR ÖDÜLLERİ

- 1987 TEMMUZ dergisi (halködülleri) şiir yarışması 1.'lik ödülü.
- 1989 TAYAD şiir yarışması 2.'lik ödülü.
- 1990 CAHİT SITKI TARANCI şiir ödülü
- 1992 PETROL-İŞ SENDİKASI IV. şiir yarışması 2.'lik ödülü.

Yılmaz Odabaşı

Her Ömür Kendi Gençliğinden Vurulur

DORUK

ISBN 975-553-094-0
© DORUK YAYIMCILIK, 1996-ANKARA

Orjinal adı Her Ömür Kendi Gençliğinden Vurulur
Yazarı Yılmaz Odabaşı
1. Basım : Kasım 1992
2. Basım : Şubat 1996, Doruk Yayınları
Dizgi GOŞA (0-312) 418 05 52
Kapak Tasarımı Namık Kemal Sarıkavak
Basım : Emel Matbaası
Yayınevi Adresi Sakarya Cad. 36/11 06420 Yenişehir/Ankara
Tel-Faks (0-312) 435 24 97

İÇİNDEKİLER

I.GÜNLERİN ÇARMIHINDA 9
Bütün Suları Bıçaklanmış Bir Akşam 11
D(insiz) Şiirler 14
Dağlara Alaca Düşmüş, Sevdama Kül 16
Ahvâlim Avcılardadır 17
Terli ve Kelepçeli Çocuklar 22
Karşı Sabah 24
Mevsimler ve Şarkılar 27
Turnalar Gitmiş Çekilip Ölümün Issız Eteklerinden 29
Diyarbakır'da Bir Sokak, Gündoğumunda 32
Her Ömür Kendi Gençliğinden Vurulur 33
Kötü Şiir 38
Bize Düşen Yanmaktır 39

II.AŞK/AYAZI/LDIM 41
Yenik Serçe 43
Nice Küllerden 48
Davacı 49
Aşkların Yetim Rengi 51
Hüznümün Oğludur Bu Kentte Bütün Anılar 53
Nihavent Makamında 55
Seni bir Tufan Gibi Sevdim 57
Bağırsam Uçurum Gibidir Sesim 58
Bileklerimde Bayat Bir İntihar 59

III.NOTALARI KURŞUNLANMIŞ BİR ŞARKIDIR YALNIZLIK 61
Yalnızlığın Atlası 63

1/
GÜNLERİN ÇARMIHINDA

/ne mene şey şairlik
dil'le deşilen yara ne acı
ama yaralar da iyileşir inan
belki bir dize kalıcı

kıvılcımlar sıçramasın
yaanmın şair yaaanmının
belki tutuşur dünya senin alından!
y
a
a
n
a
l
ı
m: BIZE DÜŞEN YANMAKTIR!/

düş ölür
sevda düşer...

Fotoğraf: Tülhan Tekeliğlu

bize düşen yanmaktır...

BÜTÜN SULARI BIÇAKLANMIŞ BİR AKŞAM

I
aşk
dinmemiştir
yine de dalgındır elleri aşkın
ve sıcaktır
bir yurt kadar

bir de burada uçurum kokar kadınlar
susarlar
geceler boyu susarlar
yorgun etleri terli avuçlarla

kırık bir dal mı
yağma bir bahçe mi ömrümüz?

II
yağmur
dinmiştir
de bilinir dinmemiştir korku
hava çığlık ve tükürük kokmaktadır

bir de geçip gidince atlar ve şarkılar
geride bütün suları bıçaklanmış bir akşam

bütün suları bıçaklanmış
rengine rehnedilmiş bir akşam
unutmuş sevişmeyi
sebebini
ve kendini
bir akşam...

ben de bütün kıyıları kurşunlanmış bir aşksam
daha
ses de ölmüştür artık
geriye kalan kendisi kokmaktadır

ve şubat ayaz
çığlık uçurum kokmaktadır

III
çünkü sevda bir ayaz-
sa artık bütün gülüşler tutukludur

/bu yüzden gökyüzündeki son ıslak bulutu da biz
çözeceğiz
ama daha çok tüfek ve daha çok aşk gerek/

aşk gerek!

çünkü önce aşk, sonra göç başlar
göç başlar burada
savrulur aşklar

geride bütün suları bıçaklanmış bir akşam

D(İNSİZ) ŞİİRLER

I: FANİNİN ZAPTI

bir tohum düşer
dal olur
bir insan:

kül!

II: CAM SARAYLAR

tanrısına ve kendine ibadet ediyor bakire
korktuğu her şeye sonra
yirmialtısına geliyor da
bakıp yeni bir yüzyılın avlusuna
mastrübasyon
cam saraylarda

III: NİHLİST

ey inananlar,
en haklı inanmak
inanmamaktır
inanmaya

inanmasanız da!

IV: DİLİ: ŞAİRİN DİNİ

kendi diline yaslanıyordu her sözcük
yerine
ve dinine

tutuyordum
da bu kadar düşüyordu d(insizliğime)

DAĞLARA ALACA DÜŞMÜŞ, SEVDAMA KÜL

her gün ter içinde geçiriyorum özlemlerimden
birtakım şubatlardan, o deprem co-ulardan
rezil korkulardan, ıssız kahramanlıklardan

ak bir gergef gibi
gerili günler
bir kir gibi düşüyoruz üstüne
kirleniyor
ve kirletiyoruz

bir soluk çeker gibi dünyadan
öyle derin soludum cıgaramdan

nice kederi bin satıra nasıl yazsam
kül! küül, hangi duvara başımı?

orada hep boşuna ağla dur
burada boşuna özlerem seni

dağlara alaca düşmüş, sevdama kül!

sonra her gün ter içinde özlemlerimden
bir miktar şaraplardan, muhtelif şarkılardan
kış ve yaz uykularından
rezil korkulardan, ıssız kahramanlıklardan

AHVALİM AVCILARDADIR

"bizim zahmimiza merhem bulunmaz
biz kudret okunda gizli yaydanız
yedi derya bizim keşkülümüzde
hacim umman ise biz de göldenüz"
–Abdal MUSA–

I

verem bir hayattır burda terkisinde zulmeti, kefeni koynunda. faizli gelir ölüm dağıtır asâleti; ceylan derisine kanla yazılan ahvalim avcılardadır.

ahvâlim avcılardadır: oluru yok kendimi inkârın da! baksan içime dağlara çıkar sokaklarım: oluru yok yazgımı itirafın da!

II

asırlar ka(dar) kelepçeyim. kırılmış oklarım, kesilmiş ağaçlarım; dumanına yasak ataş gibiyim yastadır oğullarım...

III

yastadır oğularım ey ah û zar!
kimselerin görmediği bir ormanım ben içimde yeşiller tanışır. ataştır, közdür yüreğim; ağrıma küller karışır. çün yetimdir aşk; ayaza keser de böğrümde

kartallar yarışır

dağda duman, yürekte köz ve yanık kokusu
kokusu genzinize bulaşır
da siz susarsınız!

siz susarsınız;
ama aşkların zulasında yine sevdalılar oynaşır...

çarp gönlünü ko savrulsun bu tarümâr aşklara!

IV
daha ferman hançerliyse sevda firari, nâ-çâr
ve soluk çırasında gecelerin külhan yürekler
hançer vurduğu yere, ısrar tarihin ibresine yakışır

/çarp gönlünü ko savrulsun bu tarümâr aşklara
vur aşkının hicranını firar yolculuklara!/

TERLİ VE KELEPÇELİ ÇOCUKLAR

(ömrümüz telaşlı ölümlerle akraba, ömrümüz karalı çocuklarla; düzde atmacalar, şahinler dağda ve yırtıcı, ilk diş çıkaran çocuk hırçınlığında!)

öncesi **diyarbakır**, o benim en esmer çocuğum
siverek, bir toz bulutu ardından kentsiz bir öpüş
urfa, simsiyah bir yaradır duâlar dökülür eteklerinden
silvan, ipek yoludur ışık çalar **diyarbekir** gecelerinden
hazro, bir unutuştur; **lice**'ye güven olmaz, o hep illegal
çınar'ı ben anlatamam; gidip sorun o kendini anlamış mı?-
ergani, yaslı anılar ilçesi ve tarihin saklı mabedi
şırnak, terlidir ve kelepçelidir...
sav(ur)rulur...
patnos, vurulmuş, faili meçhul!
kurtalan, beton istiyor; topraktan ve demirden bıkmış!
siirt, üç dil konuşan bir koca köydür
batman, siyah kusan bir yetim
hakkari, bir ölüevi...
idil, bir ayağı cudi'de, göz göre göre.
baykan, bir tutam kaçak tütünle savrulur kahvelere...

ağrı-lı, dağa tutunur...
"burası **muş**, yolu yokuş**muş**" yok artık; panzerler dümdüz etmiştir gide gele...
ne "**van**'da şan" kalmıştır, ne "**bitlis**"te beş minare", ama erek dağı yerli yerinde ve lağım akar bitlis'te
şemdinli, hep uzaktır; sınırlar konulmuştur bir de yakın olduğu yere; özler durur bir şeyleri kimseler bilmese de!
mardin, ışıklı banka panoları önünde eşekli köylüleri; kaçak çay içer ve çağından kaçaktır gündüzleri
pervari, hasretinden utanan bir eşkiya kederi!
kızıltepe'nin tepesinden puşisini almışlar; dolayıp kızıllığını tel örgülere içine de mehmetçikler koymuşlar; bundan kuma görmüş gelin gibi kırgındır...
(...)

KARŞI SABAH

(şimdi bütün sular ağır ve ıssız akmaktadır:
s a b a h t ı r !)

I
sabahtır
bırak, tenimi açlıkla sarsın bu yangının alevi
sonra alıp başını gitmekse günler
alıp başını ölmekse

ölümü de şiirlerle germeli
ölümü öldürmeli!

II
o adamlar çok adamlar etmeli
ama adamlar günlerin dininde dinamit gibi
adamlar bu yaslı çarşılarda hep üşümektir şimdi

böyle zincirlere bir ekmek olmaz
adamları çok ekmeğe germeli

III
gün bozgunları bu, bağ bozumları
siz, karanfilleri alın, karanfilleri!

ömür
mü: hep infazda dolunay geceleri
"bir şey elde edildiğinde yitirilimiştir"*
sabahları gecede özlemeli...
**camus*

IV
bu insanın sınırlılığı dedim, sabaha karşı
bu da sınırsızlığı sözün
sözü de şiirlere vermeli
ne güzel, vermeli
sabaha karşı

sonra açınca penceremi rüzgar sesleri
ve ışığın kıpırtısıyla kırlangıç sürüleri
açınca penceremi
ben damla damla şiire vuruyordum
gün ışığı dalga dalga içeri

V
sabahların önünden değil,
ardından gidelim
sabaha karşı
sanki bütün sabahlar bana karşı

şiirleri sabahlara gerelim
a y d ı n l ı k o l s u n !

MEVSİMLER VE ŞARKILAR

-78 Kuşağına-

I
günlerdeydik
ve gecelerde doludizgin! doludizgin: koşumları yitirdik!
daha her birimizin bin parçası bin yerdedir
daha parçalarımızla meşgulüz, çocuklar.
kimse bilmez ki parçalarını bizim kadar

II
mevsimler ve şarkılar çok eskimiş olacak
döneceksin, belki sen de
savruk bir ömür paramparça dönecek ardından
döneceksin, küllerine!
küllerinle dirilip yeniden o yangından
"sırtımıza kimse yüklemeden biz bu dünyayı
sırtladık" diyeceksin, "ama kurtaramadık
ve kurtulmadık!"

*.

/ŞİDDETİN BÜTÜN ÇEKLERİ KARŞILIKSIZSA ARTIK
ÖZLEMİN DE SENETLERİ PROTESTODUR!/

III
dövüşmek. ille de dövüşmekse yazgımız varılan yerde
artık gölgelerimizden başka kimse yok görünürde
yangın sönmüş, küller evini arıyor elin göğünde

işte "büyük günler"in düşünden "küçük an'lar"ın gerçeğine
oradaysan dön! dön!
hep yara k(almak) mı sürgünde?

IV
(önce dünyayı keşfettik, sonra mahalleleri; dünyayı keşfetmek için yola çıktık, ama unuttuk bir sokağın ucundaki soluk perdeli evlerimizi, balıçelerimi, öpüşlerimizi ve d(erken) kurtaramadık da birbirimizi..)

şimdi sevmediklerimizi sevmeyi deniyoruz
yaşadıklarımızı değil
artık
y(aşamadıklarımızı) özlüyoruz...

TURNALAR GİTMİŞ
ÇEKİLİP ÖLÜMÜN ISSIZ ETEKLERİNDEN

I
bütün turnalar gitmiş çekilip ölümün ıssız eteklerinden
ben oturmuş yeni tanrılar seçiyorum
öpüşmekten bıkmayan sevgililer

kirletilmiş heceler geçiyor günlerin terkisinden
ordular, silahlar rüzgarın nefesinden

yırtık bir ağrıyla dolaşıyorum günlerdir
günlerdir parasızlık akıyor ceplerimden

II
adımı ayrılığa yakıştırmayın
yırtarım, çıkarım onun kirli elbisesinden
bakmayın ayrılıkla konuştuğuma
kavuşur, kavuşmaya da yakışır
mıyım?

III
adımı yalnızlığa yakıştırmayın derken
yalnız da kalabalık mıyım?
ve bu yeryüzü
ve kentyüzü
bir eşek leşi gibi uzayın boşluğunda
böyle burnumu kapatsam da
sevinçlerim zonkluyor kaçmaya kaç var daha?

IV
bütün turnalar gitmiş çekilip ölümün ıssız eteklerinden
ben oturmuş çığlıklarımı yumrukluyorum
ve mühürlü bir ağızla kalkıyorum günlerin döşeğinden
oysa ağzım da, sesim de dünyaya yakışıyor
geçirdim onu bıçak gibi susmaların dipsizliğinden

/ağzımız dünyaya yakışıyor
bu yüzden ihaneti hayata yakıştırmayın
yüreğim kamaşıyor/

V
ve duydum ki bütün köyler istifa cudi'nin eteğinden;
çocuklar intifada, şarkılar birer ceset dipçik
darbelerinden.

ben oturmuş sözcükleri yumrukluyorum
*
işte bundan her sab(ah!) kırlangıçların ötüşü benim
felâketimdir! ötüşü yusufçukların: felaketim! felaketim!
ne demek ister kuşlar?
*
haydi siz de beni bir halaya katın
ve indirin dağların d(ağlanan) ezgisinden

yoksa bütün turnalar istifa kanatılmış gökyüzünden...

DİYARBAKIR'DA BİR SOKAK, GÜNDOĞUMUNDA

-Hüseyin ERDEM'e-

diyarbakır'da bir sokak, gündoğumunda
çöp traktörü iner gürültüyle sokağa
susmaz saattir horozlar sabahlarla

serçelerin telaşlı cıvıltısıyla
mahalle bakkalı gürültüyle açar kepenklerini
fırıncı sımsıcak çıkarmıştır daha günün ilk ekmeklerini

işe giden babalar sabah mahmurluğunda
kederle bakınıp saatlere duraklarda
devriyeler...devriyeler sokaklarda...

seyyar satıcılar, tüpçüler, dilenciler
pay alır günün deminden
derken gelinler süpürgelerle üşüşür avlulara

okul çocukları görünürken yollarda
gün
bir somun gibi bölünür ikiye
öğle şarkılarında

HER ÖMÜR
KENDİ GENÇLİĞİNDEN VURULUR

-İsa'dan sonra XX. yy.-

I
yaşarken de söyledim kimse bilmeyebilir bunu
fatiha suresi kadar eski
günlerin çarmıhında isa kadar yaslıyım
ve tanrılar kadar çok yaşadım
kimse bilmeyebilir...

daha kırlangıçları yalancı bir dünyada yaşıyorum
dağları yıkılan, dalları kırılan bir dünyada
kayıp suretler için fotoğraflara koşuyorum
kimse bilmeyebilir...

günlerin çarmıhında
küle savruldum
ayrılıkları saydım
bir hançer sapladım nevrozlu bir sevgiye
bir su yatağı gibi aktım sonra kendime
kan bile damlamadı, yürüyüp gittim
yüzüme yalancı bir sevinç iliştirdim

II
fal bakan çingeneler esmerdi, yalancıydı
dönmeyecektin!
belki kuruyacaktım
belki çarpa çarpa akacaktım o denizlere
intiharlara aktığım gibi o denizlere
bilmeyecektin!

çıkıp sina dağına o denizlerle
ibranice konuşacak, iblis'i kovacaktım

iblis'i
kovmak
belki
yarısını dünyanın
kovmak demekti...

III
bir gülün bir odayı
bir leşin bir semti kokuttuğu kentlerde
bir ömür
çarpar,
akar
da nasıl eskitir yatağını
kimse bilmeyebilir...
*
tanıktım
yargıç
ve sanık

yürüyüp gittim
yüzüme yalan bir mutluluk iliştirdim

günlerin çarmıhında isa gibiydim!

IV
günlerin çarmıhında
seni en güçlü kollarımla sevdim

daha çok olsun dedim, her şey daha çok
daha çok olsun yaşamak, madem doğduk

günlerin çarmıhında
ben de kendimce bir meryemi sordum
birer birer aralarken bu kentte kederleri
diyarbakır, böyle zavallı bir çöl gecesi

günlerin çarmıhında
seni ağrıyan yanlarımla sevdim
tutuklu kollarımla
sevginin bileklerinden kan sızıp durdu
yokluğunda burada yıllar verdim...

yokluğuna.....burada !
herkes bilecek bunu

V
herkes bilecek bunu

tabancaya gerek yoktur
sen haklı bir cinayetsin günlerin duvağında

her ömür
kendi gençliğinden vurulur

KÖTÜ ŞİİR

-kötü ve kara çocuktan
"kara çalan" (!) kara sözler-

seni ben bile döverim babıâli
depresif estetiği, şizofren imgeleri (!)

yıllardır uykusuzum; sanki yıllardır kanımla, canımla
yazdım bu dizeleri; "tavşan dağa küsmüş, dağın haberi
yok" demiştin; bindokuzyüzseksenbirdi
unutma
ne sen dağ
ne de ben tavşanım şimdi!

BİZE DÜŞEN

ne mene şey şairlik
dil'le deşilen yara ne acı
ama yaralar da iyileşir inan
bekli bir dize kalıcı

yazalım dedik
bize düşen
yazmaktır
bir baktık ki düşen bize
yazmamaktır

kıvılcımlar sıçramasın
yaann şair yaannnnnn
belki tutuşur dünya senin ahından

y
a
n
a
l
ı
m: bize düşen
yanmaktır!

2/
AŞK/AYAZI/LDIM

"yeter yeter ağladıklarım; artık doymuşum
fecre, aya, güneşe; hepsi acı, boş, dipsiz
aşkın acılığı dolmuş içime, sarhoşum
yarılsın artık bu gemi, alsın beni deniz!"

A. Rimbaud-

Resim: Ahmet Yeşil

/bu gemi
vardığı yere bırakır kendini.../

YENİK SERÇE

I
yaban
ve asi
dağlara dağılan taylar gibi
ve yangın
gençliğinin alazında

adana'da yollara dizilmiş garlarla
çığlık çığlığa peronlarda
çocuklar gibiydi gözleri

/adı nevin
şarap içer, rüzgar giyerdi geceleyin/

II
o, kanadı kırık bir kuştu
beyaza vurulmuştu
kimseler görmedi bir başka renk sevdiğini
kimseler
görmedi kimseler kirlendiğini

/adı nevin
hüzün kokar ve korkardı geceleyin/

III

"kendini martılarla bir tutma" derdim; **senin kanatların yok. düşersin, yorulursun. beni koyup koyup gitme ne olursun!"**

*

o, kanadı kırık bir kuştu
gülümserken vurulmuştu
kimseler görmedi uçtuğunu
kimseler,
görmedi kimseler öpüştüğünü

/adı nevin
özlem tüter ve ç(ağlardı) geceleyin/

IV

'ışığın' diyordu: kırılıp düştüğü yerlerden geliyorum;
karanlık kördü ve acımasız...ellerimle kırdım ben de
kalan kanatlarımı.
kanatlarımı kanatmaktan geliyorum...

V

o bir yenik serçeydi sıkılınca ağlamaya çıkardı. sonra da çift çıkardık. kar yağardı, biz dinlemez, çıkardık! o kentte bütün sokaklar biz yan yana yürümeyelim diye dar yapılmıştı; insanlar dar yapılmıştı; çıkardık! kar durmazdı, üşüşürdü saçlarına ve hep bir şeylere ağlardı o karlı havalarda. avurtlarına çarpan kar taneleri gözyaşlarının sıcaklığına çarpıp erirdi...ve acıyan kanat yerleri erirdi...erirdi...
biz yan yana, yana yana! yana yana!

/o bir yenik serçeydi sıkılınca ağlamaya çıkardı
ben yürüsem bütün yollar ona çıkardı/

Fotograf: Tidlam Tekelioğlu

VI
gitti...kanatları yüreğimdeydi
kalan
elimde minyatür bir kuş şimdi
yitirdim o aşkın kimliğini
h ü k ü m s ü z d ü r

/adı nevin,
ihaneti tutuşturduk bir sabahleyin!/

NİCE KÜLLERDEN

iç cebimde, sol göğsümle
senin o dalgın ve dargın yüzün
susuyor
sanki ağrımış, ağlamış bir hüzün

iç cebimde, sol göğsümle
o renksiz günlerden kalan geriye
nereye gitmişliğin, eskimişliğin
ah bir de beklememişliğin!

iç cebimde
tarihsiz
ve tarifsiz suretin senin
her sabah giyinir benimle
düşer düştüğüm yere
ve dönüşlerimde eve

dönüşlerimde
düşlerimle
ne buruksun
iç cebimde, sol göğsümle
bir fotoğrafsın
nice küllerden geriye...

DAVACI

her sabah ölürken yenibaştan
ölüm kirletirken her sabah yeniden ellerimizi
ben böyle gelip geçen gemilerin çiğnediği bir deniz
kendine savrulmuş bir kül
ısıtamayan bir ateş belki de
dağıtır özlemini sessizliklere, sensizliklere
ben böyle her sabah bir rüzgara s(atılan)
nicedir sürgün senin göğüne

seni kim bırakmış bu kente?
*
seni kim
kara kitaplar arasında kıstırılmış kendiyle
seni kim?
seni
bırakmış kirli suların sofrasında?
siyah ışıklar kentinde
soluk soluğa soluksuzluğum
*
daha akarsular emzirir yüzün
içimde
ama dışımda en uzak
ve en yakın yolcu

yolcu...ayaklanmalar gibi yüreğimde!

her sabah ölürken yenibaştan
ölüm kirletirken her sabah yeniden ellerimizi
yüzün senin yalnızlığın adresinde

adresinde gül kokar, gül bakarsın
seni kim bırakmış bu kente?
bir yanıyla keder keder öleyim
de bir yanıyla düşeyim uçurum diye!

seni taammüden bana savuran
bu kentten davacıyım;
gözlerinden de!

AŞKLARIN YETİM RENGİ

-yalnızlığımda seni büyüttükçe kalabalıklaşacağım;
sen kendi kalabalığında hep yalnız olacaksın!-

I
kapattım ucu kıvrılı yerinden bir defteri
bir defter adınla hükümlü şimdi

sen kendinin neşteri, pası, kilidi
gençliğin kendine savurur seni
esmersin, cehennemin dibinde doğmuşsun
baban iki karılı evlerde, erkenlerde bekler seni

sen, feodalizmin kara dilberi
gündüzün gölgesindeydi sevgi
gölgesinden gündüzlerin iklimler geçti

sesin şimdi "kanayan bir gül gibi": kangren

II
sen kendi manastırının huysuz müridi
bir korkuda
bir şarkıda
ölüm susan uğultuda
sen orda
düşlerine leş kargası tüneyen

elleri ayazlarda
sen orda
esmerliğine rehin feodal şatolarda

uyurken sen hasretin avlusunda
gündüzlerin gölgesinde oturuyordum

sonra boşuna çizdim karanlığa resmini
boşuna...ezberleyip hasreti!
oysa nasıl istersen öyle gebertebilirdin beni

nasıl istersen...

*

artık sulara k(atalım) aşkların yetim rengini

HÜZNÜMÜN OĞLUDUR
BU KENTTE BÜTÜN ANILAR

DÖRTLÜKLER:

I
öfkeyle nöbetine tükürürken bir asker
cesur ve esmer namlular gürlüyor dağda
bir de silahların en büyük patlaması
gözlerinin gözlerime değdiği anda

II
gittin... gülüşleri gülüyorum yine
gülüşleri...benimmiş gibi...
belki bir dağ çarpılmışlığı bizimki
s a v u r d u m s e v i n ç l e r i !

III
and olsun dedim ve aşkolsun
yoksun...yoksun!
bu takvimler, belki bir gün
sana yeniden rastlamak için

IV
seni bulsam
"beni bağışla" diyecektim, kıymetini bilmedim
hüznümün oğludur bu kentte bütün anılar
seni...seni çok özledim...

NİHAVENT MAKAMINDA

nereye gitsem gittiğim benim değil
keder çerçeveliyorum şuramda
sonra bir beşiktaş vapuru denize atıyor esmerliğimi
kuşlar uzaktır sonra
yorgunluktur bulvarlar yine de nihavent makamında

*

nereye ölsem öldüğüm
benim değil bu panjurlar, bu yollar, iskeleler
artanım böyle ölüme eksildikçe her sabah

ruhsatsız namlularda tetikler benim değil!

*

sonra imansız, imlâsız bir aşkla
o kadın dürtüyor beni uykuda:
"sevgimden ve kendimden korkuyorum
sarıl bana...sarıl bana..."
ve hep erken salıyorum onu sabahın bozgununa
kuşlar uzaktır sonra
yorgunluktur bulvarlar yine de nihavent makamında

yansam...yansam yandığım benim mi?

artık bir külüm belki artan o yıkımlardan
ve kalan dağınık, sevgisiz yataklardan
yaslıyım, bozgunum
gel iki cehennem olalım günlerin yangınına
ter düşürüp yataklara

kuşlar...kuşlar...kuşlar sonra
yorgunluksa bulvarlar yine nihavent makamında

SENİ BİR TUFAN GİBİ SEVDİM

(martılar gelmezdi ki sizin ordan
martılar sizindi ey evlerinin önü deniz
bizde ölen kartallardan, dağlardan size haber veririz
bir bakımlık deniz, bir avuç imbat göndermediniz!)

I
seni bir çığlık gibi sevdim
uzanıp sesimin avlularına sen de her sabah
sabah...sevince bir sevgiyle gideriz
sonra durur vitrinlerden çiçekleri seyrederiz
puştluklar bizi seyreder
biz çiçekleri

II
seni bir kar gibi sevdim
eridiim!

bak, kentleri de, dağları da bozdular
başka rüzgarlar giydirdiler kentlere
dağlara başka tüfekler

kalk
gidelim!
burdan gidelim!

III
seni bir namlu gibi sevdim
tetiklerimi ezberliyordun...

kıyametler koparken alnından bu kentin
geceydi...ansızın seni bir tufan gibi sevdim
b e d e n i m a l a b o r a !

BAĞIRSAM UÇURUM GİBİDİR SESİM

I
elimi versem uzaklarda biri var
uzaklarda biri...bağırsam uçurum gibidir sesim
nerede ölsem ölümüne bir hırçın ay dolanır
uzaklarda yeni yazlara soyunur kentler
yeni sarhoşlara, sarhoşluklara
ve yaşanır haritalara, tostlara, hava durumlarına göre
ve yasalara

/yasalara göre uzaklarda biri yok
bağırsam yasa dışıdır sesim!/

II
konuşma sansür sonra, yürüme ölüm
yaralı çarşılar gibidir sesim
ellerim, uzaklığım karalı çarşılar gibi

uzaklara bütün çiçeklerin adını sayarım
gelmez!
hedefi sapmıştır bütün kurşunların, bağırışların
yalnızlık ölmez!

gün
dinince
dinmeyince ben

bağırsam uçurum gibidir sesim!

BİLEKLERİMDE BAYAT BİR İNTİHAR

-bu gemi,
vardığı yere bırakır kendini...-

geliyormuşum
pencerelerde yaz
ve bileklerimde bayat bir intihar

oysa ölünecek bir şey yokmuş
gidince sen
yaşanacak bir şey olmadığı kadar

yanıyormuşum
vardığım yere bırakıp kendimi
atlasında yeryüzünün:
çılgın ve çirkin
ve hüzünle oyalanan
yüreğimde kül tadı nice yangından kalan

ölüyormuşum
senin saçların uzuyormuş üstelik
ölünce ben
cigarayı da bırakıp sümerbank'a taksit ödüyormuşsun

bedenin tecritmiş gençliğinden
ikisi de yalnızmış
geceler öpüyormuş memelerinden

bense gençliğimi pazarlıksız ve hızla geçtiğimden
bugünler saçlarımla birlikte şiir yazmayı da kısa
kestiğimden

-bunların hiçbiri olmuyormuş üstelik (!)-

piç kalmış aşklarla avutup kendimi
bileklerimde bayat bir intiharın dikiş izleri
gelip geçmiş yılların diş izleri ömrümde
neşter ve gül'müş hayat

gülüyor... gülüyor... gülüyormuşum...

3/
NOTALARI KURŞUNLANMIŞ BİR ŞARKIDIR YALNIZLIK

"la bruyere, bir yerlerde: 'yalnız olmamak gibi büyük bir mutsuzluk!' der. Kendi kendilerine katlanamamaktan korkarak kalabalıkta kendilerini unutmaya koşanları uyandırmak ister sanki. bir başka bilge, yanılmıyorsam pascal da 'neredeyse bütün dertler odamızda kalmayı bilmememizden geliyor başımıza' der; böylece, içekapanış hücresinde, mutluluğu devinmede, bir de yüzyılımızın deyimiyle kardeşçil diye adlandırılabileceğiniz bir fuhuşta arayanları getirir usumuza."

-baudelaire-

/kalabalıklar merhaba kalabalıklar,
kalabalık yalnızlıklar!.../

YALNIZLIĞIN ATLASI

I

hayat, çarpar ya ağırlığını camlarına evlerin, ışıklara aldanmayın evler de yalnızlıktır, evler de...

siz çekersiniz gece büyür, gece çeker de bazen siz küçülürsünüz;

geceler yalnızlıktır!

*

yalnızlığın tablosunu çizer ufukta biri, atlasını yalnızlığın uzak sularda bir gemici. birileri sınırlar koyar, haritalar basar biri;

oysa harita basan bütün matbaalar suçlu, bütün silgiler yalancıdır

h a r i t a l a r y a l n ı z l ı k t ı r

*

kaçbin ışık yılı uzağız belki de en uygar gezegene?

ay tutulur-

sa ay orda bir yalnızlıktır

yalnızlıktır emzirdiğimz göz göre göre

II

yerkürenin son jesti belki de insanın dehşet yalnızlığı olacak.biz yine de çiçekleri sulamayı unutmayalım, ama yalnızlığımız çiçeklere de kalmayacak...

*

bu gezegen her gün milyonlarca ton ağırlaşıyor; her gün aşksız, azıksız azalıyoruz.

azalıyoruz, çoğalıyoruz: ikisini birlikte tartsak azlığımız çok gelecek.

yerkürenin son jesti insanın dehşet yalnızlığı olacak! bunu bilmek için kutsal kitaplara gerek yok. alın işte size hiç de kutsal olmayan, kutsanmayan bir kitap bile bunu söylüyorsa, inanın, yalnızlığımız kitaplara da sığmayacak!

III

bir ölüdenizdir yalnızlık...

*

bir çınarın upuzun gölgesidir çınar boylu yalnızlık

atlasına akbabalar, haramiler tüner de kendi olmakta diretir yine...

IV

her insanda birden doğan, ama can çekişip ölemeyen yalnızlık.

her bir evrede anlar bunu; kimileri de menapozlarda, antropozlarda, bir gözaltında, uzun bir yolculukta ya da.

*

dal değil, köktür yalnızlık; kurumuş olmalıdır ve bir daha yeşermez...

V

okyanuslar anlarıdır denizlerin. gökyüzünün anası yok: gökyüzü yalnızlıktır.

cellat cellatlığıyla yalnızdır, kurt dağında, kuzu sürüsünde, çoban kavalında yalnız.

*

kalabalık, kabarık verirsin kavgalarını; bin yumruğun tek olup göğe doğrulduğu günlerde de, akşam, dönerken evine: filen kadarsın...

*

yazıyorsan duyarlığınla yalnızsın kendi derininde; duyarlığınla: suya yazılan sözlerle; en az yalnızlık çeken şairlerdir yine de; bölüşürler seslerini birlerle, ikilerle, beşlerle;

a m a b e ş l e r·l e

VI

o, sevgiyi kendi için istiyor; sevgisiyle yalnız. onu değil, ben sevgimi seviyorum; sevgimle yalnız...yalnızlığı deşiyorum: yapayalnız, yapayalnız! karşıma o çıkıyor. sonra bölüyor, bölüşüyor, topluyor, çarpıyor ve çıkarıp giysilerimizi birer birer sevişiyoruz; susup kalıyoruz belki, çekip gidiyoruz.

geride kalanın adını yalnızlık koymaktan neden ürküyoruz?

*

işte kadınlar da, erkekler de doymaz uzuvlarıyla birer yalnızlıktır...

*

doğasının insana ihanetidir yalnızlık; özünde yaşamın da, ölümün de birer ihanet olduğunu kavradığımızda sorun yok...

VII
tek kişilik kalabalıktır aşk.
aşk tek kişiliktir, ikinci kişiye bilet yoktur.

kendinin yayasıdır aşkta ikinci kişi, kendinin mayası...
herkes kendi sevgisini sever...
*
aşk nedir incil'e göre? nedir tevrat'a, zebur'a, kur'ân'a göre? bu kitaplardaki aşklar, küfürler neyin rengine göre?
insandır, insan aslolan: insana göre!

bir bedeni o kıyısızlığa bırakma saati geldiğinde gitmek bir yalnızlıktır
bütün gitmeler yalnızlıktır

kalmaya göre...

VIII

sevginin ve cesaretin cesetleriyle günler ağır ve kirli, tortusunu bırakırken ömrümüze; günler düşlerimize, özlemlerimize...

uzaklığın şakağında kaç namlu kimbilir, yakın olmasın diye?

sonra biz, burada uçurumlara teslim gençliğimizle...

IX

en rezil parayla insan arasındaki yalnızlıktır; hiçbir inanç, hiçbir ideoloji, hiçbir aşk, hiçbir kitap bu yalnızlığın kurallarını bozamıyor.

bu da bir yalnızlıktır...

X

"yalnızlık bir yağmura benzer..."

yağmurdan önce biz, bütün çılgınlıkları bir bir bölüştük. bir bir silahları, türküleri, telaşlı koşuşları; silahları, tabuları, ayrılıkları; çoğaltıp yalnızlığımızı feodal tekkelerde; ellerimizin üstünde el bile yokken bölüştük vuruşları.

sonrası geceydi ve yalnızdık: çoğalttık susuşları...

*

yağmura yakalandığımız gece-

ye çarptık geceye hiçbir şey olmadı; ama biz parampar-çaydık! ve hayat tüketti o mağrur ve vakur duruşları...

XI

dağların üstünde zambakların içinde işte şu hayat; destan ve yalnız hayat!

yalnızlığa halay halay ellerim; kırılası, kırılası ellerim! benim ellerim, yuh ellerim, şair ellerim! kalemini silahıyla koruyan, kalemi de, silahı da yalnız ellerim;

"yalnızlık bir yağmura benzer":

yağmurlarda sırılsıklam ellerim...

XII

daha birileri bir yerlerde yaralardan söz ediyor; sonra binlerce ses o bir sesin üstüne. belki de yüzbinlerce...

ama kime anlatılır ki yara, orada yara olarak yalnız.

yarayı anlatan anlatırken;

yara, yara olarak yalnız!

*

destan ve yalnızdır hayat kırılası ellerim!

herkes kendine göre bir yalnızlıktır...

XIII

iyi ki doğmadınız hiç doğmayanlar ya da doğması olasılık kalanlar.

*

doğarken biz de spermdeki olasılık kadardık; o olasılıkla doğmak veya doğmamak üzere yalnızdık.

şimdi de yaşamak ve ölmek hâlâ bir olasılıktır.hep mengenede, kederde en çok da yaşamak bir olasılıktır.

sevişmek ey, yaşamak bir olasılıktır!

XIV

yalnızlığı sevişirken eksiltiyor, eskitiyor
ve eskiyoruz...
sevişti̇ği̇m gece emzi̇rdi̇ği̇m gecedi̇r beni̇m de.
özümü kataram ona; döl alır bir kadın rahmine bereketimden...
geceyi kanatıram, gece beni kanatır...

geceyi kanatırız, gece bizi kanatır.
geceler insanlar kadar çok
yalnızlıktır!

XV
giderek insanlaşıyor,
uygarlaşıyor
ve insansızlaşıyoruz!
*
"görgü tanıklarının ifadelerine göre"
dağınık yüzü günlerin ter ve keder içinde;
zanlıları her sabah o resmi geçitlerde...
*
işte hayatlarımız intiharların ve cesaretlerin sustuğu yerde; hayatlarımız diğer hayatların da cesetleriyle!

hayatlarımızda kimselerin bilmediği yalnızlıklar, ama kimseler bilse de, bilmese de yalnızlık var ey bütün yalnızlıklar!

XVI

en kaliteli cikletleri çiğneyen kadınlar, gülümserken o neon lambalar saçağında; düşlerinde, düşüşlerinde michael jakson, madonna, küçük emrah; travestiler de kalçalarında ve slikon göğüslerinde biriken yorğunlukla dante'nin "ilahi komedya"sını konuşurlar sperm kokan duvarlarla...

*

o yırtık, yamalı ve yaralı sevgilerden, o kaypak sevgililerden, servetlerden geride hep namuslu bir orospum oldu benim de; tünediler yalnızlığıma hüzünlü bir yüzle o gecelerde...kesik kesik solunan hecelerle...

sonrası aşkların da üstünde bir hayat; sürgit yoğunlukların, yorgunlukların, öfkelerin üstünde!

XVII

şimdi güzel bir deniz karşımda; korkunç çırpıntılı, dehşetli mavi bir deniz tutmuş da bir ucundan b(akıyor) uzaklara.

uzak, uzaklığında
ben kendi yakınlığımda yalnızım...
*
ortalarda olsam da ortalı yalnızlıktır...

XVIII
böyle yakın uzaklıklar ve uzak yakınlıklarda hep yalnızlıklar
ve, yalnız değiliz, derken de yalnız!
*
işte cesetler ve cesaretler içinde aynadaki suretimi tuzla buz ediyorum; keder ırmakları akıyor ortasından!
birden bir kırlangıç sürüsü kanat çırpıyor uzaklara; yollara ve yolculuklara bakıyorum da şarkıların kırık dökük notaları saçılmış sokaklara.

herkes kendine göre bir şarkıyı tutturmuş yangınlar ortasında.

y a n g ı n l a r o r t a s ı n d a
notaları kurşunlanmış bir şarkıdır yalnızlık..

1991 merter, istanbul/1992 diyarbakır

ISBN 975-553-094-0

Yılmaz Odabaşı

Şair, yazar ve gazeteci kimlikleriyle üretkenliğini sürdüren Yılmaz Odabaşı, kitabında 1989 ve 1992 yılları arasında **Varlık**, **Yeni Yaprak**, **Çağdaş Türk Dili**, **Yazın**, **Evrensel Kültür**, **Yazılı Günler**, **Kedi Şiir Seçkisi** ve **Gösteri** dergilerinde yayımlanan şiirlerini biraraya getiriyor.

"Her Ömür Kendi Gençliğinden Vurulur", daha önce birçoğu yeni basımlar yapan yedi şiir kitabı yayımlanan Yılmaz Odabaşı'nın 6. şiir kitabı.

Şairin üç yıl süren titiz bir çalışmasının ürünü olan ve ilk basımı kısa sürede tükenen bu kitabının 2. basımının da ilgiyle karşılanacağını umuyoruz.

DORUK